

[Dahlgaard.]

Det radikale venstre mener i det hele taget, at kommunerne bør drages langt stærkere ind i finansieringen af boligstøtten. Det er egnsudvikling med modsat fortegn at lade statsskatteydere i afvandingsområderne, der så sandelig har problemer nok, være med til at betale boligudgiften for dem, der flytter til de områder af landet, hvor indtægter og offentlig service er bedst.

Når det gælder den fremtidige boligpolitik, har jeg allerede under første behandling fremsat en række principielle synspunkter på det radikale venstres vegne. Vi havde ønsket, at de lovforslag, der nu gennemføres, var blevet tidsbegrænsede, så boligministeren dermed var forpligtet til at nå frem til forslag om en langsigtet boligpolitik inden for en vis tidsfrist, der altså fremgik af selve lovtæksten. Det har vi ikke kunnet komme igennem med i boligudvalget.

Det er almindeligt kendt og, hvis jeg må sige det sådan, bragt til offentlighedens kundskab på regulær vis, at det nu nedkulede kulegravningsudvalg havde ønsket, at forslag til en ny boligpolitik skulle fremsættes i folketinget allerede i næste samling, og man ønskede også, at det skulle være kulegravningsudvalget, der fastsatte rammerne for den fremtidige boligpolitik, således at den blev indordnet under samfundsøkonomiske hensyn. Det er nemlig efter min opfattelse en svaghed hos boligministeren, at han ikke gerne lytter til samfundsøkonomiske betragtninger i forbindelse med boligpolitikken. Nu er kulegravningsudvalgets forslag jo faldet bort, og det beklager jeg. Men det betyder ikke, at det radikale venstre så vil deltage i arbejdet med den fremtidige boligpolitik i et udvalg af den beskaffenhed, som boligministeren har foreslået, altså et udvalg bestående af en blanding af politikere og eksperter på boligområdet. De eksperter, boligministeren tænker sig at inddrage i arbejdet, er utvivlsomt dygtige og nyttige rådgivere hver på de områder, de dækker. Men de har det tilfælles, at de alle sammen er interesseret i de størst mulige offentlige tilskud og begunstigelser til boligbyggeri og boliganvendelse. Det er efter det radikale venstres opfattelse slet ikke sagskundskab af den art, der først og fremmest er behov for, men eksperter i sammenhæn-

gen mellem boligpolitik og samfundsøkonomi, og det er desværre noget ganske andet.

Vi vil altså for det radikale venstres vedkommende henvise forhandlingerne om den fremtidige boligpolitik til folketingets boligudvalg. Vi gør det uden større tiltro til, at der vil opnås brede samarbejdsresultater. Dertil er de principielle synspunkter, der skiller de politiske partier her i salen, for store. Fire måneders erfaringer fra boligudvalget — og jeg kan tilføje: de sidste fire dages erfaringer fra kulegravningsudvalget — siger mig, at når vi har siddet og forhandlet den tid, det nu kan tage, går socialdemokratiet og socialistisk folkeparti til sidst hen og laver i fællig nøjagtig, hvad der passer dem, uden at tage hensyn til, hvad vi andre måtte mene. Og skulle mod forventning en vis tegning af samarbejdet tværs over partiskellene begynde at danne sig, risikerer vi, at statsministeren kommer og spolerer denne tegning.

Det radikale venstre agter derfor at køre sin boligpolitik i størst mulig offentlighed med henblik på at forbedre forståelsen af de vanskelige og uløste problemer, der foreligger på boligområdet, og som de foreliggende lovforslag gør endnu vanskeligere at løse, og vi gør det med henblik på at vinde størst mulig tilslutning i befolkningen for vore synspunkter. Den form for aktivitet på boligpolitikens område sætter vi i første række. I anden række sætter vi et samarbejde i folketingets boligudvalg. Men efter de erfaringer, vi har gjort, erkender vi, at dette næppe vil give os nogen større medindflydelse på den kommende boligpolitik.

Gudmè: Det er ingen tilfældighed, at lovforslagene nr. 17 og 18, der blev fremsat den 3. november i fjor, og lovforslag nr. 66, der kom en god måneds tid efter, den 10. december, kommer til anden behandling samtidig, for disse forslag hænger sammen som ærtelhalm. Mit partis ordfører vedrørende forslagene nr. 17 og 18, hr. Dahlgaard, har netop gjort rede for, hvorfor vi ikke kan støtte gennemførelsen af disse to forslag; og begrundelsen for, at vi ikke kan medvirke til at bringe boligsikringen op over det niveau, den blev lagt på ved den seneste ændringslov af 9. juni 1970, ligger i umiddelbar forlængelse heraf.